

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **S. K. Y., a. s.**, IČ: 60752475
sídlem 131, Příkop 834/8, 602 00 Brno
zastoupen: Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem v Hradci Králové 500 02, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. prosince 2017, č. j. KUKHK-38168/DS/2017/ER

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem, kterým byl žalobce uznán vinným z porušení ustanovení §125f a § 10 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), a kterým mu byla uložena pokuta

ve výši 1 500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Krajský soud rozhodl dne 26. 11. 2019, č. j. 31 A 2/2018-45 tak, že žalobu podanou proti napadenému rozhodnutí zamítl. Žalobce následně podal kasační stížnost. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 3. 2022, č. j. 3 As 444/2019-39 zrušil rozhodnutí zdejšího soudu a vrátil věc k dalšímu řízení. V nynější věci tedy krajský soud nerozhoduje poprvé.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobce napadl shora uvedené rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, námitky shrnul do šesti bodů, pojmenovaných: **I. Nedostatek důvodů a skutkových zjištění, II. Měření rychlosti, III. Vady výroku, IV. Protiústavnosti, V. Diskriminace, VI. Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.**
3. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV. odůvodnění.
4. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud zrušil rozhodnutí orgánu 1. stupně a rovněž i napadená rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalobce napadá, že nebylo dostatečně odůvodněno, že správní delikt byl zjištěn tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Žalobkyně napadá, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dále žalobkyně uvádí, že žalovaný vycházel také z podkladů, které nebyly obsahem spisu a nebyly provedeny jako důkaz.
6. Žalobce poukazuje na to, že správní orgán neprokázal a neřešil ani to, zda místo, kde byla měřena rychlost, bylo označeno příslušnými dopravními značkami, tj. značkou měření rychlosti č. IP 31a a č. IP 31b. a namítá další vady řízení.
7. Žalobce namítá, že výrok rozhodnutí neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno.
8. Žalovaný se plně odkazuje na své rozhodnutí sp. zn. KUKHK-38168/DS/2017/Er, ze dne 14. 12. 2017, kde se věci podrobně zabýval.
9. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Audi, registrační značky v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem, když dne 02. 12. 2016 ve 21:06 hod. na pozemní komunikaci v obci, silnice 1/37 směr Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a - „Obec“ a IZ 4b - „Konec obce“, řidič při řízení uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 64 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h, tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 61 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18

odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

10. Jednáním, kterého se tak dopustil, porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu – „*Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*“
11. Žalobci byl za výše uvedené jednání podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, v souladu s ustanovením § 93, § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložen správní trest pokuty ve výši 1.500,- Kč, splatný do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a podle § 95 zákona o odpovědnosti za přestupky povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč, splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.
12. K námitce týkající se tvrzení, že nebylo dostatečně odůvodněno, že bylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy žalovaný uvádí, že z podkladů založených ve spisovém materiálu je zřejmé, že se jedná o automatizovaný prostředek viz oznámení o přestupku na listu č. 1, ověřovací list č. 8012-OL-70076-16 na listu č. 23, veřejnoprávní smlouva č. KTÚ/VERJ-2013/590 na listu č. 24 a listiny související na listu č. 25a 26, vyjádření PČR k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel na listu č. 27, seznam míst a princip činnosti systému MUR – 07 na listu č. 28.
13. K námitce týkající se neoznámení úseku měření rychlosti dopravní značkou žalovaný uvádí, že taková povinnost z platné právní úpravy nevyplývá. Uváděná dopravní značka (č. IP 31a, č. IP 31b) označuje začátek a konec úseku měření rychlosti jízdy obecní policií. Povinnost takto označit úsek vyplývala z ust. § 79a odst. 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Za platnosti této úpravy mohla městská policie měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek a konec byl označen shora uvedenými přenosnými dopravními značkami. Zákonem č. 297/2011 Sb., bylo toto ustanovení novelizováno a odstavec 2 vypuštěn. Současné znění § 79a Měření rychlosti vozidel - *Za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.* Současná právní úprava již neobsahuje povinnost označit začátek a konec měření rychlosti přenosnými značkami.
14. V oznámení přestupku v dopravě ze dne 30. 01. 2017, č. j. MUDK-MP/8895-2017/cm 43019-2016/cm je uvedeno, že dne 02.12.2016 21:06:46 bylo automatizovaným technickým prostředkem SYDO Traffic Velocity v. č. GEMVEL0007, používaný při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, zjištěno, že v obci, silnice I/37 směr Trutnov, blíže neustanovený řidič při řízení motorového vozidla, registrační značky překročil nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci o méně než 20 km/h. Rychlost naměřená – 64 km/h, rychlost – odchylka radaru 61 km/h a rychlost povolená 50 km/h. Kvalifikace přestupku: Přestupek v dopravě ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, porušení § 18 odst. 4 citovaného zákona.
15. Správní orgán ve smyslu ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, kdy nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

Oznámení o přestupku tak správní orgán I. stupně ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, usnesením odložil s odůvodněním, že nezjistil do šedesáti dnů od přijetí oznámení nebo ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

16. Správní orgán doložil do spisového materiálu kartu vozidla platnou v době spáchání přestupku, Ověřovací list č. 8012-OL-70076-16 silničního rychloměru SYDO Traffic Velocity s platností do 13. března 2017, Veřejnoprávní smlouvu mezi městem a návrh úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel, místa úsekového měření, mapku se zakreslením úseku měření rychlosti včetně a umístění kamer.
17. Správní orgán písemností ze dne 28. 08. 2017 vyrozuměl žalobce o zahájení správního řízení o přestupku, o provedení důkazů mimo ústní jednání a to v termínu 18. 09. 2017 a poučil jej o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve stanovené lhůtě, nejpozději do 25. 09. 2017, doručeno dne 28. 08. 2017. Ve stanovený termín proběhlo dokazování mimo ústní jednání v nepřítomnosti žalobce, správní orgán provedl dokazování, které náležitě popsal. Dne 26. 09. 2017 bylo sepsáno správním orgánem vyjádření se k podkladům rozhodnutí, založeno ve spise /list. č. 33/, téhož dne bylo vydáno rozhodnutí o přestupku, doručeno dne 02. 10. 2017 a dne 12. 10. 2017 bylo doručeno odvolání.
18. Správní orgán I. stupně vyzval žalobce k uhrazení částky po zjištění či oznámení přestupku, jako provozovatele vozidla, dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, byla tedy naplněna podmínka daná zákonem o provozu na pozemních komunikacích pro zahájení řízení o přestupku. Pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná přestupek s provozovatelem vozidla. Tato podmínka byla tedy splněna a správnímu orgánu po tom, co věc přestupku odložil dle ust. § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, nic nebránilo, aby zahájil řízení o přestupku s provozovatelem vozidla.

IV. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného. Krajský soud rovněž vycházel z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2022, č. j. 3 As 444/2019, ve kterém Nejvyšší správní soud vytkl zdejšímu soudu, že se v předchozím řízení důkladně nezabýval navrženými důkazy a opomněl vypořádat některé námitky žalobce. Krajský soud se tedy zaměřil na žalobní námitku, která směřovala proti tomu, že stanovisko Ministerstva dopravy nebylo součástí spisové dokumentace. Dále se krajský soud zabýval skutečností, zda žalovaný dostatečně prokázal v souladu s § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii uveřejnění informace o měření rychlosti vozidel v daném úseku, zda měření proběhlo v obci, tj. v úseku ohraničeném dopravními značkami začátek a konec obce a dále v zastavěném území. Krajskému soudu vytkl Nejvyšší správní soud také to, že neodůvodnil

neprovedení důkazu v podobě vytištěného snímku z místa provedeného měření. Žalobce rovněž navrhol důkaz v podobě znaleckého posudku, kterým mělo být zjištěno, jaký je adekvátní limit rychlosti pro měřený úsek.

20. Před zdejší soudem proběhlo dne 20. 7. 2022 ústní jednání, jehož se žádná ze stran neúčastnila. Krajský soud však usnesením rozhodl, že bude jednat v nepřítomnosti účastníků. Při jednání provedl důkaz listinou „*Stanoviska Ministerstva dopravy k novele zákona 361/2000 Sb., o silničním provozu, účinné od 19. ledna 2013, k otázce objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla a aplikace této novely správními orgány v praxi*“. Krajský soud konstatuje, že na straně 2 této listiny je uvedena definice automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, ze které v nynější věci zdejší soud vycházel. Dále krajský soud v souvislosti s prokázáním uveřejnění informací o měření rychlosti provedl důkaz náhledem na webové stránky obce a výtiskem Krkonošského deníku ze dne 15. 2. 2014. Z těchto důkazů plyne, že veřejnost byla o měření v souladu se zákonem informována. Dále krajský soud provedl důkaz k žalobě přiloženou fotografií na str. 22 soudního spisu, přičemž k tomuto důkazu se zdejší soud podrobněji vyjadřuje dále v souvislosti s dílčí žalobní námitkou.
21. Krajský soud rovněž předepisuje, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47). Krajský soud interpretuje výše uvedená rozhodnutí rovněž ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2022, č. j. 3 As 444/2019-39, kterým bylo původní rozhodnutí zdejšího soudu v této věci zrušeno. S relevantními námitkami žalobce se tak krajský soud nyní vypořádal způsobem, který se zabývá smyslem a podstatou žalobní argumentace.
22. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...*přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho*

odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

23. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie Dvůr Králové nad Labem oznámení přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, na osobu žalobce, který dne 02. 12. 2016 ve 21:06 hod. na pozemní komunikaci v obci v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a-„Obec“ a IZ 4b-„Konec obce“, řidič při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 64 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 61 km/h, při řízení motorového vozidla tovární značky AUDI, registrační značky v rozporu s § 10 odst. 3 a § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu se dopustil přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
24. Žalobci byl uložen správní trest pokuty ve výši 1. 500,- Kč a náklady řízení ve výši 1 000,- Kč.
25. Krajský úřad Královéhradeckého kraje jako odvolací orgán, po přezkoumání celého spisového materiálu a na základě podaného odvolání, rozhodl podle § 90 odst. 5 správního řádu.
26. Ve správním spise je založen úřední záznam Policie ČR ze dne 30. 1. 2017, popisující přesný čas a místo kontroly žalobce, který shora uvedeným vozidlem projel kolem automatizovaného technického prostředku typu SYDO Traffic Velocity GEMVEL 0007, délka měřeného úseku, maximální povolená rychlost a průměrná rychlost vozidla.
27. Podle ustanovení § 88 odst. 1 správního řádu neshledá-li správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, podmínky pro postup podle § 87, předá spis se svým stanoviskem odvolacímu orgánu do 30 dnů ode dne doručení odvolání. Odvolání bylo doručeno na podatelnu úřadu dne 12. 10. 2017, nadřízenému správnímu orgánu byl spisový materiál včetně stanoviska doručen dne 31. 10. 2017.
28. Odvolací správní orgán nejprve přezkoumal formální náležitosti odvolání a shledal, že odvolání je podáno včas, neboť bylo podáno ve lhůtě 15 dnů od doručení napadeného rozhodnutí (§ 83 odst. 1 správního řádu).
29. Napadené rozhodnutí bylo oznámeno (doručeno) odvolateli dne 02. 10. 2017, odvolání bylo doručeno zástupcem dne 12. 10. 2017, tedy v zákonné lhůtě.
30. Správní orgán I. stupně písemností ze dne 03. 02. 2017 zaslal odvolateli výzvu dle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, k zaplacení určené částky ve výši 800,-Kč, splatné do 15 dnů ode dne doručení, včetně řádného poučení, doručeno dne 04. 02. 2017. Na výzvu odvolatel nereagoval, správní orgán písemností ze dne 10. 03. 2017 zaslal odvolateli výzvu ke sdělení skutečnosti, doručeno dne 10. 03. 2017. Na výzvu bylo reagováno sdělením, že v uvedenou dobu měl vozidlo v užívání a přestupek spáchal pan I. H., nar. X, bytem X, doručovací adresa: X.
31. Správní orgán písemností ze dne 20. 03. 2017 zaslal údajnému řidiči výzvu k podání vysvětlení, doručováno na doručovací adresu, zásilka vrácena zpět s uvedením důvodu

„nemá schránku. Rovněž bylo doručováno na Slovensko, zásilka vrácena zpět s uvedením důvodu „Inconnu“ v překladu „Neznámý“.

32. Správní orgán požádal o prověrku pobytu I. H., Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje, Územní odbor Olomouc. Na žádost bylo sděleno, že uvedená osoba neprochází evidencemi Policie ČR. Na uvedené adrese bylo zjištěno, že osoba má v domě schránku, ale poštu viditelně nepřebírá. Dle správce budovy je schránka namontována asi dva měsíce a nikoho uvedeného jména nezná. K seznámení zaslala PČR podobné žádosti od MěÚ Šlapanice, MěÚ Brandýs nad Labem – Stará Boleslav, MěÚ Šternberk a MěÚ Kolín.
33. Dne 03. 08. 2017 byl sepsán úřední osobou úřední záznam, ve kterém je uvedeno, že dne 03. 08. 2017 ve 12:41 hod kontaktoval telefonicky správní orgán Ing. M. H., s tím, že mu byla vložena do schránky výzva na jméno I. H. V domě byla dříve umístěna schránka se jménem I. H., schránka nebyla vybírána. Po dohodě s PČR byla tato schránka odstraněna. Dále uvedl, že pana I. H. nezná, nikdy v domě nebydlel a celá záležitost je pro něj nepřijemná.
34. K takto naznačenému skutkovému stavu krajský soud uvádí:
35. Správní orgán ve smyslu ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, kdy nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Oznámení o přestupku tak správní orgán I. stupně ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, usnesením odložil s odůvodněním, že nezjistil do šedesáti dnů od přijetí oznámení nebo ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
36. Pokud není jednoznačně zjištěn řidič vozidla v době spáchání přestupku, může správní orgán zahájit řízení o přestupku s provozovatelem vozidla podle § 125f a násl. zákona o silničním provozu. Provozovatel vozidla může zabránit zahájení tohoto řízení, pokud správnímu orgánu na výzvu podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu sdělí údaje o totožnosti řidiče v době spáchání přestupku. Tuto možnost však nelze redukovat na pouhou formalitu, případně na způsob, jak řízení bez jakékoli sankce neúměrně protahovat uváděním nepravdivých či neaktuálních údajů. Vždy je nutné postupovat s ohledem na okolnosti daného případu a vyhodnotit, zda je možné spravedlivě požadovat, aby správní orgány činily další úkony ke zjištění osoby pachatele přestupku. Na správní orgány nelze klást nadstandardní a nepřiměřeně zatěžující požadavky na zjišťování osoby řidiče. Úkolem správních orgánů je pouze prověřit sdělené informace. Pokud by např. správní orgány musely zjišťovat adresu údajného přestupce prostřednictvím ústředních správních orgánů, mohlo by v řadě případů dojít k zániku odpovědnosti za přestupek, a v důsledku toho by nebylo možné vůbec zahájit řízení o přestupku provozovatele vozidla (srov. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu). Provozovatel vozidla tedy plně odpovídá za aktuálnost údajů o totožnosti řidiče vozidla, které správnímu orgánu sdělil. Požadavek, aby správní orgány činily rozsáhlé kroky k nalezení přestupce, by směřoval proti smyslu úpravy přestupku provozovatele vozidla; pokud však správní orgány budou mít (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo z jiných indicií) reálnou možnost zjistit přestupce, musí se o to pokusit.
37. V daném případě odvolatel na výzvu k podání vysvětlení reagoval sdělením, ve kterém uvedl řidiče vozidla, ovšem uvedený řidič byl pro správní orgán osobou nekontaktní.

Správní orgán zaslal výzvu k podání vysvětlení jak na adresu pro doručování, tak i na adresu trvalého pobytu, ovšem bezúspěšně.

38. K prokázání skutečnosti, že správní orgán I. stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku (řidiče), se již několikrát vyjádřil i Nejvyšší správní soud. Z toho důvodu je nutné postupovat v intencích daného právního názoru: *„Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, která odepré podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích, nebo docházeli k řetězení označených osob, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt,“* (viz rozsudek NSS č. j.: 8 As 110/2015- 46).

39. Dále k jednotlivým žalobním bodům:

I. Nedostatek důvodů a skutkových zjištění

40. Ze správního spisu plyne, že správní orgán I. stupně obdržel dne 30. 01. 2017 od Městské policie Dvůr Králové nad Labem pod Čj.: MUDK-MP/8895-2017/cm oznámení přestupku, v němž je popsán skutkový děj ve shodě s popisem obsaženým ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně včetně uvedení směru jízdy vozidla. Popis obsahuje i konkrétní počet km/h (11), o který žalobce svojí jízdou překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, tedy údaj, o který bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně k odvolání žalobce doplněno žalobou napadeným rozhodnutím. Krajský soud provedl na soudním jednání důkaz písemností *„Stanovisko Ministerstva dopravy k novele zákona 361/2000 Sb., o silničním provozu, účinné od 19. ledna 2013, k otázce objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla a aplikace této novely správními orgány v praxi“*, z něhož krajský soud níže cituje a který podává definici automatizovaného technického prostředku bez obsluhy.
41. Pokud se jedná o pojem *„automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“*, tento zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
42. Ministerstvo dopravy ve Stanovisku k determinaci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy uvádí: *„Předně to jsou především (až na výjimky) technické prostředky trvale instalované, projektované a zabudované v určeném prostoru. Dovětek „používaného bez obsluhy“ je nezbytné chápat tak, že vlastní spuštění nebo spánkový režim zařízení je činěn automaticky či dálkovým nebo manuálním způsobem, avšak jakákoliv průběžná či operativní obsluha takového zařízení je v daném čase a místě vyloučena, a do vlastního výběru měřených vozidel nikterak nezasahuje.“* Za rozhodující podmínku pro statut daného rychloměru jako automatizovaného technického prostředku bez obsluhy je považována *„skutečnost, že po uvedení měřicího zařízení do činnosti, vyhodnocuje toto měřicí zařízení rychlost jízdy všech vozidel (popř. vozidel, jejichž řidiči překročili hodnotu sledované rychlosti*

jízdy).“ Za další nezbytnou podmínku se považuje „skutečnost, že identita skutečného řidiče není v daný okamžik zjištělná, jinými slovy, že v daném místě a čase není organizováno kontrolní stanoviště, kde by mohlo být kontrolované vozidlo zastaveno a jeho řidič zjištěn.“

43. Krajský soud se s těmito definičními kritérii plně ztotožňuje, neboť podstatu pojmu „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“ dle jeho názoru přiléhavě vystihují. Krajský soud z napadeného rozhodnutí zjistil, že žalovaný uvedl, že Smlouva o nájmu zařízení o poskytování služeb č. GE1/ZE130021/S 023 byla schválena usnesením rady města a končí instalací záznamového systému – automatizovaných silničních rychloměrů. Žalovaný uvedl, že vlastní měření probíhá bez zásahu lidského činitele, fungování měřících zařízení je zcela automatické a nevyžaduje trvalou obsluhu. Krajský soud konstatuje, že je spolehlivě zjištěno, že jde v nynějším případě o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, který splňuje definici stanoviska Ministerstva dopravy. Z oznámení o přestupku ze dne 30. 1. 2017 vyplývá, že šlo o automatizované měření, dále také ze smlouvy č. KTÚ/VERJ-2013/590 vyplývá, že provoz stacionárního měřiče rychlosti je zpravidla bezobslužný a nevyžaduje přítomnost strážníka v místě měření.
44. Uvedené žalobní výtce tedy krajský soud přisvědčit nemohl. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné.

II. Měření rychlosti

45. Krajský soud konstatuje, že podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu ve znění účinném od 1. 8. 2011 doposud platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Zákonem č. 133/2011 Sb. byl z citovaného ustanovení vypuštěn odst. 2, dle kterého původně mohla obecní policie měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Konec tohoto úseku je označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „KONEC MĚŘENÍ RYCHLOSTI“.
46. Z citovaného ustanovení § 79a v účinném znění je zcela zřejmé, že měření rychlosti obecní policií není vázáno na označení úseku dopravní značkou. Ze samotné existence dopravních značek IP31 a IP31B nijak nevyplývá zákonná povinnost k označení úseků, kde probíhá měření rychlosti obecní policií.
47. K tvrzení žalobce, že správní orgán ve svém rozhodnutí uvedl, že byla na daném místě umístěna značka informující o probíhající měření, krajský soud konstatuje, že takové tvrzení rozhodnutí správního orgánu neobsahuje.
48. Krajský soud dále k této žalobní námitce konstatuje, že pokud jsou k pořizování záznamů o naměřené rychlosti „zřízeny stále automatické technické systémy, je Policie České republiky, resp. obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit ve smyslu § 24b zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii. Zároveň silniční zákon nevyžaduje, aby místa, kde probíhá takové měření, byla zvláštním způsobem označena informativní dopravní značkou (viz komentář k § 79a, Pavel Bušta a Jan Kněžínek, Zákon o silničním provozu. Komentář, Wolters Kluwer, 2016). Krajský soud zjistil, že z materiálů založených do soudního spisu na č. l. 80

z písemnosti označené jako „Úsekové měření rychlosti ve Dvoře Králové a okolí“ a zveřejněné na internetových stránkách města Dvůr Králové v roce 2014, vyplývá, že měření bylo během pololetí roku 2014 instalováno mj. v obci Choustníkovo Hradiště. Dále z písemnosti založené do spisu na č. l. 79 označené jako „Úsekové měření pokračuje“ plyne, že v počátcích měření v roce 2014 došlo mj. i v Choustníkovo Hradišti k poklesu zaznamenaných přestupků. Dále si krajský soud opatřil aktuální náhled na webové stránky Krkonošského deníku na článek z roku 2014 s názvem „Měřících kamer se slušný řidič bát nemusí“, ze kterého se veřejnost rovněž mohla dozvědět, že v předmětném úseku bude probíhat měření. Kromě výše uvedeného je krajskému soudu z jeho úřední činnosti známo, že veřejnost je řádně informována o měření rychlosti v Choustníkovo Hradišti (viz např. rozsudky ze dne 7. 8. 2019, č. j. 31 A 9/2017-80 a ze dne 17. 5. 2019, evidovaný pod č. j. 51 A 14/2017-72). Krajskému soudu je tedy známo, že město Dvůr Králové nad Labem má na svých internetových stránkách trvale umístěny podrobné informace o úsekovém měření.

49. K námitce žalobce, že se jedná o rychloměr, který měří pouze průměrnou rychlost na určitém úseku a že neexistuje skutková podstata přestupku podle silničního zákona, která by odpovídala překročení průměrné rychlosti, krajský soud uvádí, že provedené měření je prováděno jako úsekové měření, přičemž je měřena průměrná rychlost vozidla v určitém úseku a překročení hranice povolené rychlosti v měřeném úseku tvoří jeden přestupek. V tomto ohledu je úsekové měření prováděno zcela v souladu se zákonem.
50. Dále se krajský soud zabýval námitkou žalobce, že správní orgán nikterak nezdůvodnil, zda bylo měření rychlosti prováděno na území obce dle § 2 silničního zákona. Krajský soud konstatuje, že měřené vozidlo se v době měření rychlosti nacházelo na území obce, kde je nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/h. Krajský soud cituje rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 21. 3. 2019, č. j. 30 A 79/2017-87, ze kterého plyne, že: „Z hlediska působení pravidel silničního provozu je ovšem zásadní, v jakém úseku je obec na pozemní komunikaci skutečně dopravními značkami vyznačena, nikoliv zda se skutečně jedná či nejedná o zastavěné území.“ Platí tedy, že ve smyslu § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami. Je zřejmé, že měření rychlosti vozidla v nynějším případě probíhalo na území obce, neboť to vyplývá již ze samotné specifikace úseku ve správních rozhodnutích, z oznámení o přestupku ze dne 30. 1. 2017, ze záznamu měření (č. l. 2 správního spisu), z ověřovacího listu č. 8012-OL-70076-16, z veřejnoprávní smlouvy č. KTÚ/VERJ-2013/590, z vyjádření Policie ČR ze dne 21. 12. 2015 a především také z mapky na č. l. 29 správního spisu, kde je přesně graficky vyobrazeno, že měření rychlosti probíhá v obci Choustníkovo Hradiště mezi dopravními značkami „Obec“ a „Konec obce“. Krajský soud k žalobcem předloženému důkazu – mapka, na č. l. 22, konstatuje, že neprokazuje žádným způsobem tvrzení, že měření neprobíhalo na území obce. Mapka obsahuje pouze snímek silnice a část mapy této silnice a nemá žádnou vypovídací hodnotu.
51. Žalobce dále dodal, že mělo být zjišťováno, zda se jedná o přípustnou nebo nepřípustnou participaci na měření rychlosti ze strany soukromoprávního subjektu – vlastníka rychloměru. Krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo (viz rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 19. 12. 2019, č. j. 32 A 2/2018-88), že vlastník instalovaného rychloměru v Choustníkovo Hradišti (výrobní číslo GEMVEL0007) nemá možnost měření rychlosti ani jeho výstupů ovlivňovat či jinak do chodu měřícího zařízení zasahovat.

52. Krajský soud rovněž konstatuje, že z důvodu nadbytečnosti neprovedl důkaz znaleckým posudkem, který žalobce navrhuje jako důkaz za účelem zkoumání, jaký je adekvátní rychlostní limit pro daný úsek. Žalobce uvádí, že se o obec nejedná, neboť nejde o zastavěné území. Krajský soud doplňuje, že obec ve smyslu silničního zákona není definována jako zastavěné území (viz v podrobnostech již citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 3. 2019, č. j. 30 A 79/2017-87). Není rovněž třeba z logiky věci zkoumat, zda je v obci adekvátní rychlostní limit 50 km/h.

III. Vady výroku

53. Žalobce v tomto bodu namítá, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno.
54. Dle názoru žalobce měl výrok obsahovat zákonná kritéria pro udělení pokuty obsažená v § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu.
55. Dle žalobce nelze poznat, zda mělo porušení pravidel za následek nehodu či nikoliv, právě absence nehody je znakem skutkové podstaty § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu.
56. Krajský soud nemohl těmto námitkám přisvědčit a označit je za vady výroku. Z rozhodnutí o přestupku je totiž zřejmé, že správní orgán dostal požadavkům správního řádu, když ve výroku tohoto rozhodnutí odkázal na příslušná ustanovení zákona o silničním provozu, tedy na ustanovení § 125f odst. 1, § 10 odst. 3, § 125c odst. 5 písm. c) a následně i § 46 a § 95 zákona o odpovědnosti za přestupky.

IV. Protiústavnost

57. Krajský soud k žalobní námitce, podle níž § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s ústavou, ústavními principy a základními právy, konstatuje, že na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, podle nějž *„provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“*, již projednal Ústavní soud. Dospěl k závěru, že tato odpovědnost provozovatele vozidla není v rozporu s ústavním pořádkem (viz náleze ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16).
58. Současně lze zmínit, že již v prosinci 2015 bylo Ústavním soudem posuzováno i ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, které na § 10 odst. 3 navazuje. Ústavní soud návrh na zrušení § 125f zákona o silničním provozu usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (žalobcem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

V. Diskriminace

59. Žalobce ve své žalobě závěrem namítl, že při řešení přestupků dle § 125f zákona o silničním provozu dochází v ČR dlouhodobě a ve velkém rozsahu k nepřípustné diskriminaci, neboť správní orgány zjištěné přestupky spáchané vozidlem provozovaným v zahraničí nestíhají. Takovým postupem dochází dle žalobce k nezákonné negativní diskriminaci českých provozovatelů, což považuje žalobce za protiústavní.

60. Krajský soud se domnívá, že není příslušný k řešení této „námitky“ v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, proto se jí nezabýval.

VI. Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci

61. Žalobce, resp. jeho zástupce, v závěru žaloby požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce.
62. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

V. Závěr a náklady řízení

63. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
64. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 20. července 2022

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně